

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 401/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PEMA – M, spol. s r. o., Dukelská 1379/19, Bardejov, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Matúš Hrib, Na hradbách 5, Bardejov, v menej ktorej koná advokát JUDr. Matúš Hrib, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 3, čl. 12 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Bardejov ČVS: ORP-459/BJ-BJ-2015 z 29. októbra 2015, uznesením Okresnej prokuratúry Bardejov č. k. 1 Pn 371/15/7701-3 zo 6. novembra 2015 a prípisom Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 1 Kn 447/15/7700-6 z 29. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PEMA – M, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti PEMA – M, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3,

čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 3, čl. 12 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Bardejov ČVS: ORP-459/BJ-BJ-2015 z 29. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie povereného príslušníka“), uznesením Okresnej prokuratúry Bardejov (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 371/15/7701-3 zo 6. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) a prípisom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kn 447/15/7700-6 z 29. januára 2016 (ďalej len „prípís krajskej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka prostredníctvom svojho konateľa 1. októbra 2015 podala na Obvodnom oddelení Policajného zboru Bardejov trestné oznámenie *„o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu, na tom základe, že sídlo spoločnosti poškodeného ostalo bez dodávok plynu, následkom inštalácie plynového ventilu neznámym páchatelom na prírodné plynové potrubie ako všeobecne prospešného zariadenia. Poškodený proklamoval, že uvedeným konaním páchatel'a bolo rovnako zasiahnuté do prevádzky spoločnosti [REDAKOVANÉ]“*

Sťažovateľka uvádza, že aj keď poverený príslušník vypočul podozrivého, ktorý sa ku skutku priznal, jej trestné oznámenie bolo uznesením povereného príslušníka odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa sťažovateľky poverený príslušník odmietol jej trestné oznámenie *„na podklade predloženej nepodpísanej (formulovanej) dohody - absolútne neplatného právneho úkonu a konštatovaní, že ide o civilný spor medzi svedkom, [REDAKOVANÉ] a podozrivým. Konajúci vyšetrovateľ poukázal na spor ohľadne vlastníckeho práva, čo z hľadiska relevancie zásahu podozrivým a svedkom do užívacieho práva k nebytovému priestoru oznamovateľa nemá absolútne žiadny význam. Celé predprípravné konanie bolo upriamené len na riešenie otázky vlastníctva a pritom fakt, že podozrivý bez oprávnenia, teda bez súhlasu distribučnej spoločnosti zamedzením dodávok plynu hrubo zasiahol do užívacieho práva sťažovateľa k jeho sídlu, čo ostalo bez povšimnutia.“*

Podľa sťažovateľky poverený príslušník pochybil, keď neriešil nosnú otázku celého skutku podozrivého, teda či podozrivý bol oprávnený robiť zásahy do všeobecne prospešného zariadenia plynového potrubia. Z predprípravného konania povereného príslušníka možno podľa nej vyvodiť záver, že „v podstate každá osoba, ktorá si vymieni nárok na všeobecne prospešné zariadenie alebo jeho súčasť, s ním môže manipulovať svojvoľne a je v podstate jedno, či týmto zásahom spôsobí tretím osobám škodu“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že svedok [REDAKOVANÉ] pri svojom výsluchu uviedol, že „taktiež ako podozrivý odstavil dodávky plynu poškodenému ale urobil tak až niekoľko dní po zásahu podozrivého a pod nátlakom podozrivého“.

Sťažovateľka namieta, že poverený príslušník jej po skončení predprípravného konania odmietol umožniť nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu s odôvodnením, že nie je účastníkom konania, konanie podozrivého zlegalizoval a vec sa ani nepokúsil postúpiť na prerokovanie priestupku. Namieta tiež, že zistenie skutkového stavu povereným príslušníkom je „absurdné a rozporuplné“, pretože „na jednej strane sa jednalo o zásah do plynového potrubia a poverený príslušník sa výslovne zameral na spor o vlastníctvo potrubného mosta, kde je toto všeobecne prospešné zariadenie umiestnené, čo je mimo rámec logiky.

... podozrivý pri výsluchu osvedčil vlastníctvo plynovodu svedkovi [REDAKOVANÉ], teda konštatovať spor o vlastníctvo k plynovodu ako všeobecne prospešného zariadenia bolo scestné.“. Odôvodnenie rozhodnutia povereného príslušníka tvrdením, že vlastnícky nárok na plynovod si robia dve firmy, je podľa sťažovateľky v rozpore s vykonaným dokazovaním.

Sťažovateľka preto 3. novembra 2015 podala proti uzneseniu povereného príslušníka sťažnosť, v ktorej skutok kvalifikovala ako trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona, pričom poukázala aj na odbornú literatúru, podľa ktorej konanie podozrivého vykazuje znaky uvedeného trestného činu, a navrhla zrušiť napadnuté uznesenie povereného príslušníka a podozrivému vzniesť obvinenie.

Okresná prokuratúra uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky zamietla a svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že „je ingerenciou civilných súdov zaoberať sa otázkou platnosti dohody o poskytovaní služieb, de facto jej alternatívami skončenia“.

Sťažovateľka namieta, že aj okresná prokuratúra podobne ako poverený príslušník sa zaoberala len sporom medzi podozrivým a svedkom o potrubný most, pričom skutočnosť, že došlo k nezákonnému zásahu do práv sťažovateľky ako poškodenej, zostalo bez povšimnutia. Podľa nej okresná prokuratúra nevenovala žiadnu pozornosť ňou nastoleným otázkam týkajúcim sa zásahu podozrivého do užívacích práv k sídlu spoločnosti sťažovateľky a jej výrobnjej prevádzky, ako aj ďalšej spoločnosti [REDACTED]

Dňa 27. novembra 2015 preto podala na krajskej prokuratúre podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podnet na preskúmanie zákonnosti postupu okresnou prokuratúrou, pričom namietala nesprávne a neúplne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci a zároveň rozšírila trestné oznámenie o trestný čin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 288 Trestného zákona.

Krajská prokuratúra prípisom, doručeným 8. februára 2016, sťažovateľku upovedomila, že postup okresnej prokuratúry v spojení s postupom povereného príslušníka bol správny a jej podnet ako nedôvodný odkladá.

Sťažovateľka uvádza, že napriek tomu, že krajský prokurátor uviedol na pravú mieru skutkový stav, postoj ku skutku podozrivého značne zľahčil, najmä vo vzťahu k posúdeniu trestného činu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 Trestného zákona, keď skonštatoval, že konanie podozrivého vo vzťahu k poškodeniu/ohrozeniu prevádzky všeobecne prospešného zariadenia je beztrestné, pretože podozrivý zamedzil dodávkam plynu odborným postupom.

Sťažovateľka je toho názoru, že podľa zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov „*uvedený odborný postup podozrivého podlieha súhlasu distribučnej spoločnosti (v danom prípade SPP-distribúcia a.s.), a teda podozrivý konal protiprávne, čoho krajský prokurátor na tomto stupni sústavy prokuratúr, by mohol byť znalý posudzovania tohto relatívne frekventovaného protiprávneho konania*“.

Vo vzťahu k prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal podľa sťažovateľky dopustiť podozrivý, krajský prokurátor uskutočnil podľa nej „*zmätočný záver*“, že zastavením dodávok plynu nedošlo k obmedzeniu užívacieho práva poškodeného, ale len k navýšeniu nákladov na prevádzku.

Sťažovateľka uvádza, že „*vo svojej prevádzke, ktorá bola protiprávnym konaním podozrivého odstavená od dodávok energie nemal v tej dobe, v mesiacoch október až november 2015 alternatívny zdroj tepla a teplej vody.*

Po nezákonnom zásahu do prevádzky plynového zariadenia zostala výrobná hala poškodeného (sťažovateľky, pozn.), nespôsobilá na vykonávanie výrobných činností podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 391/2006 Z. z., zákona č. 355/2007 Z. z. a vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 544/2007 Z. z.

Sťažovateľ v snahe splniť svoje záväzky voči odberateľom a aj zamestnancom bol nútený na vykúrenie prevádzky urobiť množstvo opatrení, napr. zapožičanie a kúpa ohrievačov vzduchu a teplej vody, prestavba plynového kotla na propán, zabezpečenie fliaš propánu a ich denná výmena. Toto núdzové riešenie v prevádzke sťažovateľa trvalo 6 týždňov.“.

Sťažovateľka preto považuje „*postup povereného príslušníka v nadväznosti na nesprávne názory okresnej a krajskej prokuratúry, za hrubý zásah do práva na efektívne vyšetrovanie v postupe pred začatím trestného stíhania, nakoľko už poverený príslušník polície postupom podľa ust. § 85 ods. 2 Trestného poriadku mohol podozrivému zabrániť v pokračovaní trestnej činnosti.*

Podozrivému vďaka postupu orgánov činných v trestnom konaní nič nebránilo, aby vo svojom postupe pokračoval a až po 1 ½ mesiaci trvania vyvolaného protiprávneho stavu bolo vydané uznesenie Okresného súdu Bardejov zo dňa 11.11.2015, č. k. 1Cb/153/2015-41, ktorým bol podozrivému uložený zákaz manipulovať s predmetným plynovodom. ...

Sťažovateľ však namieta, že orgány činné v trestnom konaní niekoľko týždňov akceptovali svojvoľný zásah podozrivého do prevádzky porušovateľa, pritom ak v danom momente neexistoval iný účinný prostriedok nápravy takto vzniknutého stavu mali tieto orgány činné v trestnom konaní konať v záujme ochrany majetku a nebytového priestoru porušovateľa.

Zároveň sťažovateľ poukazuje na vysokú spoločenskú nebezpečnosť takéhoto konania, ktoré nielen poškodilo práva sťažovateľa, ale súčasne priamo ohrozilo niekoľko desiatok pracovných miest nielen u sťažovateľa. ktorý celú svoju výrobnú produkciu exportuje, ale aj ďalšieho subjektu - nemeckého vlastníka spoločnosti [REDACTED]

Skutkový stav zistený povereným príslušníkom v nadväznosti na rozhodnutie okresného prokurátora vyznieva tak, že sťažovateľ ostal vo svojom oznámení ako poškodený osamotený a orgány činné v trestnom konaní fakt, že sťažovateľovi vzniká škoda ignorovali.

Napriek tomu ako bolo naznačené, že porušovateľ sčasti ustálil pozornosť na konanie podozrivého správnym stavom posudzovaného skutku podozrivého sa nijako nevysporiadal a v konečnom dôsledku zlegalizoval takéto konanie protiprávne konanie.

Postup krajského prokurátora v súvislosti s rozhodnutím povereného príslušníka a okresného prokurátora navodzuje stav právnej neistoty, keďže Trestný zákon, akékoľvek zásahy neoprávnenou osobou do všeobecne prospešného zariadenia, ktorým vzniká škoda tretím osobám postihuje, už pri nedbanlivostnom zavinení páchatela.

Ako hrubý zásah do práv poškodeného, považuje sťažovateľ, postup povereného príslušníka, keď odmietol sťažovateľovi nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu, pritom toto odmietnutie je na mieste len z výnimočných dôvodov podľa ust. § 46 ods. 1 Trestného poriadku.“.

Podľa sťažovateľky «zmieňované nedostatky, a to najmä v kvalifikácii skutku podozrivého postupom povereného príslušníka a okresného prokurátora, ktoré neboli odstránené krajským prokurátorom, znamenajú odňatie možnosti poškodeného domáhať sa práva na inú právnu ochranu.

Šetrenia orgánov činných v trestnom konaní nespĺnili požiadavky účinného vyšetrovania, nakoľko neboli dostatočné dôkladné a podrobené kontrole verejnosti, pretože sťažovateľovi nebolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a tým v nadväznosti na porušenie tohto ústavného práva sťažovateľa bolo priamo zasiahnuté aj do práva sťažovateľa vlastníť majetok a práva na ochranu obydlia.

Krajský prokurátor uvedeným postupom *de facto* „legalizoval“ zásah akejkoľvek osoby do všeobecne prospešného zariadenia, ktorým ak vznikne škoda na obydlí a na majetku fyzickým a právnickým osobám z tohto konania vyvstane škodca absolútne beztrestne.».

Sťažovateľka v predmetnej veci 24. marca 2016 podala „podnet na previerku zákonnosti postupu okresnej a krajskej prokuratúry podľa ust. § 10 a nasledujúcich ustanovení zákona o prokuratúre vo vyššie uvedenej veci“.

Sťažovateľka tiež uviedla, že je jej známa zásada zdržanlivosti ústavného súdu vo vzťahu k návrhom oznamovateľov trestných činov, ktorí sa usilujú podaním sťažnosti ústavného súdu o kasáciu rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní o odložení vecí, no poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré túto zásadu už prelomili.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný sud vydal tento nález:

„I. Uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bardejove, Hurbanova 16 zo dňa 29.10.2015, ČVS: ORP-459/BJ-BJ-2015, uznesením Okresnej prokuratúry Bardejov zo dňa 06.11.2015, 1Pn 371/15/7701-3 a uznesením Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 29.01.2016, 1Kn 447/15/7700-6 bolo porušené ústavou garantované právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a právo na účinné vyšetrovanie vyplývajúce zo základných práv na nedotknuteľnosť obydlia

podľa čl. 21 ods. 1 a 3 Ústavy SR a čl. 12 Listiny základných práv a slobôd a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy SR a podľa čl. 11 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd.

II. Uznesenie Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 29.012016, 1Kn 447/15/7700-6 sa zrušuje.

III. Uznesenie Okresnej prokuratúry Bardejov zo dňa 06.112015, 1Pn 371/15/7701-3 sa zrušuje.

IV. Uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru v Bardejove, Hurbanova 16, zo dňa 29.10.2015, ČVS: ORP-459/BJ-BJ-2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

V. Porušovatelia v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 303,16 € do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

VI. Porušovatelia v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 46 ústavy a čl. 11 ods. 3, čl. 12 a čl. 36 listiny uznesením povereného príslušníka, uznesením okresnej prokuratúry a prípisom krajskej prokuratúry.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv uznesením povereného príslušníka a uznesením okresnej prokuratúry

Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, ktorého zmysel a účel spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 221/2014, II. ÚS 214/2015).

V nadväznosti na uvedené preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Proti napadnutému uzneseniu povereného príslušníka bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vo vzťahu k tomuto uzneseniu mala okresná prokuratúra v rámci konania o sťažnosti, čím je teda vylúčená právomoc ústavného súdu. Sťažovateľka túto možnosť ochrany svojich práv využila a o tejto sťažnosti okresná prokuratúra riadne rozhodla. Následne sa sťažovateľka prostredníctvom podnetu podľa zákona o prokuratúre domáhala ochrany svojich práv aj vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra o tomto jej podnete konala a rozhodla, a preto je aj v tomto prípade vylúčená právomoc ústavného súdu.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorého namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 684/2014).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv prípisom krajskej prokuratúry

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v tom, že krajská prokuratúra pri preskúmvaní postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry a v spojení s ňou postupu a rozhodnutia povereného príslušníka posúdila predmetnú vec v rozpore s jej názorom, a tým jej odňala možnosť domáhať sa práva na inú právnu ochranu.

Ústavný súd poukazuje na to, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmvateľ a posudzovať

právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu preskúmať, či skutkové a právne závery krajskej prokuratúry, ku ktorým dospela v rámci preskúmavania postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry a jej predchádzajúcemu postupu a rozhodnutia povereného príslušníka, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či jej postup, ako aj záver, ku ktorému dospela, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a zároveň či v dôsledku tohto jej postupu a rozhodnutia nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd preskúmal upovedomenie krajskej prokuratúry s prihliadnutím aj na uznesenie okresnej prokuratúry, uznesenie povereného príslušníka a obsah sťažnosti sťažovateľky. Ústavný súd zastáva názor, že krajská prokuratúra v prípise, ktorým sťažovateľku upovedomila o spôsobe vybavenia jej podnetu, riadne odôvodnila, prečo nemožno posudzovať konanie podozrivého ako ňou uvádzané trestné činy. Krajská

prokuratúra sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadala s predmetom veci, postupujúc pritom v medziach svojej právomoci, jej závery sú právne akceptovateľné a ústavne udržateľné. Ústavný súd preto nevidí dôvod zasahovať do jej rozhodnutia.

Ústavný súd pripomína, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Uvedené články garantujú ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jedným z dôvodov, pre ktoré ústavný súd môže odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že medzi napadnutým prípisom krajskej prokuratúry a označeným základným právom podľa čl. 46 ústavy, resp. čl. 36 listiny, nie je príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala záver, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie označeného základného práva.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd považuje aj sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 11 ods. 3 a čl. 12 listiny, keďže z odôvodnenia jej sťažnosti nie je zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu označených práv prípisom krajskej prokuratúry, pričom nesúhlas sťažovateľky so spôsobom vyhodnotenia jej podnetu sám osebe nezakladá porušenie označených práv.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016